

“ΙΚΕΣΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ”

I

Τὸ πένθιμο-ν-Ἀμὰν-γιαρέριμ, πὸν στριγγοσέρι
στὸ βιολί του ὁ Ἀτσίγγανος παθιάριζα,
μὲ τὸ δοξάρι πὸν θρηνεί, κι' ἀνατριχίλες φέρνει
σ' ἄπομα-ν-ὀλιγόφυχα, καὶ σὲ κορμιὰ ἀρρωστιάριζα...

Τὸ φωνογράφο πὸν ἤχεϊ τοὺς σεβνταλίτικους σκοποὺς,
καὶ λέει μοιρολογόντας καὶ κλαυάριζα·
Ρυθμὸνς μὲ Θοῆνο βάση τους : γιαβάσικους, ρωθρούς...
Τραγούδια χασικλίδικα, γκρινιάρικα·

Ἡ ἄνοστη λατέρινα πὸν χτυπάει, καὶ κλαίει
κάποιους παληοὺς νταλκάδες καὶ ξενύχτικα...
καὶ παθιασμένος ὁ μπεκρῆς ὁ Νώντας λέει,
στὴ-ν-Κατινάρα, τὴ στραβὴ τὸν πόνο του σιὰ γύφτικα·

Τὶς σάρκες μου ξεσκίζουνε... Ἀλύτρωτοι μορεῖτε
σιὰ μάκρη Νέα-ν-Ἀνατολὴ νὰ δεῖτε πὸν ροδίξει.
Τοῦ Ὁραίου οἱ Γίγαντες, ἔμπρὸς πρωτοπορεῖτε,
κάθε σας βῆμα λυτρωμὸ στὸν ἄνθρωπο χαρίζει.

II

Τ' ἀλάνικα, τὰ πρόστυχα, τὰ βλάμικα, τ' αὐθάδικα,
Ταταβλανά, Γκαζότικα, Νταλκᾶς καὶ χασικλίκια...
Χαμάλικα, βαρκάρικα, βοωμόλογα, μπαστάριδικα·
Οὔτι, Σεβντᾶς καὶ μπαγλαμάς, πόρνες κι' ἀγαπητλίκια.

Ἡ Πασαλιμανιώτισσα, ὁ Ναργιλές, τ' ἀλήτικο,
«Τσαμπουκονλεύεσαι ;» — Ἄντε ρέ... — Τὰ κόκκινα φανάρια...
Χασάπικο, Ζεμπέικικο, τὸ Βλάμικο, τὸ Γύφτικο,
Λατέρνες, Ξεσκολίσματα, Σαλονικά, Ψυρριώτικα·

«Ὁ Μένιος μου...» — Ἡ Γκόμενα — Τζογές καὶ Περαιώτικα,
— Ἡ Μαργαρίτα ἡ χειλοῦ, καὶ ἡ χοντροὴ Μαντάμα. —
«Καφὲ-Ὁδεῖα...» — Ἡ μίζα μου... — Σαλονικά, Ψυρριώτικα,
Χάψη, Ζουνάρι, Ἀφέλειες, Προαγωγοὶ καὶ κάμα.

Μ' ἀηδιάζουν καὶ θορνῶ. Στὸ δρόμο π' ἀνθοστρώνεται
καὶ γοργοπᾶνε οἱ Προῶτοι, μὲ δόγμα τὴν εἰρήνη...
Ὡ δῶστε οἱ Καθοδηγητὲς στὸ Πλήθος νὰ λυτρώνεται,
Ἄγια Στοργή, τὸ Ξύπνημα, τὸ Ὁραῖο, τὴν Καλωσύνη.

ΤΑΚΗΣ ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΣΠΑΤΑΛΗ

Λαμπρὸ χρυσάφι οἱ μέρες σου νεότης στὰ δυό σου χέρια.
Θαμπώνουν μὲ τὴ λάμψη τους ὅποιονε τὶς θωρεῖ
καὶ σοῦ τὶς χάριτε ἡ ζωὴ γιὰ μιὰ χαρά σου πλέρια
κι' ἡ ἀγκαλιά σου εἶναι μικρὴ καὶ μόλις τὶς χωρεῖ.

Μὰ ἐσύ, σπατάλη ἀνώφελη, ἀνοίγεις τὴν παλάμη
κι' ἀφήνεις μέσα στὸ κενὸ τὸν ἅγιο θησαυρὸ
κι' οὔτε γλυκειὰ μιὰ ἀνάμνηση μ' αὐτὲς δὲν ἔχει κάμει
οὔτε μιὰ μέρα θὰ μπορῆς νὰ πῆς, «τὶς λαχταρῶ!»

Τὶς βλέπεις νὰ διαβαίνουνε τὶς λαμπερές σου μέρες
καὶ μένει σου ἄδεια ἡ καρδιά κι' ἄχαρο τὸ κορμὶ
κι' ὅταν μεθαύριο θαρθοῦν τῶν γερατειῶν οἱ φοβέρες
θὰ τὶς ζητᾷς, μὰ θάναι ἀργά, θλιμμένη καὶ χλωμή.

ΦΤΩΧΗ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ...

Φτωχὴ καρδιά μου, ἀγλύκαντη, τί καρτερᾷς ἀκόμα;
Ἔτσι ἦτανε γραμμένο σου νὰ κλαῖς καὶ νὰ πονῆς.
Τάνδια πὺλ λάτρεψες ποτὲ δὲ θὰ σοῦ γίνουν στρώμα
μᾶς ὁμορφῆς καὶ φωτεινῆς καὶ γαληνῆς θανῆς.

Κι' ἂ δέρνεσαι ἀδιάκοπα στοῦ πόνου τὰ κανάλια
μάταια ζητώντας ταπεινὸ λιμάνι, φτωχικό,
γιὰ τὴ μικρὴ βαρκοῦλα σου τὰ δροσερὰ μαϊστράλια
δὲ θὰ φυσήξουνε ποτὲ, σὰ μπάλαμο γλυκό.

Γιὰ σένα γράφτηκε—γιατὶ σὲ ξεγελᾷ ἡ ἐλπίδα;—
τὴ θείαν ὁπώρα τῆς χαρᾶς ποτὲ νὰ μὴ γευτῆς.
Τυλίξον στὴ βαρύτατη τοῦ πόνου τὴ χλαμύδα
καὶ τράβα νὰ ξεχάσης πιά καὶ γιὰ νὰ ξεχαστῆς.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ